

Βιώνουμε το τελευταίο διάστημα μία άνευ προηγουμένου βίαιη αναδιανομή των εισοδημάτων ,που στιγματίζει βάνουσα την νεώτερη ιστορία της χώρας μας. Η κυβέρνηση με τις συνεχόμενες περικοπές μισθών και συντάξεων, σε συνδυασμό με τα σκληρά φορολογικά μέτρα, οδηγεί μαθηματικά μισθωτούς και συνταξιούχους στην κοινωνική εξαθλίωση. Την ίδια στιγμή οι προνομιούχες και οικονομικά ισχυρές κοινωνικές ομάδες συνεχίζουν ανενόχλητες το πάρτι κερδοσκοπίας, και όντας στο απυρόβλητο του ελέγχου, διευρύνουν τα κέρδη, τα προνόμια και την εξαγωγή του πλούτου τους σε τράπεζες του εξωτερικού(Κύπρο, Ελβετία).

Οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι είναι εκείνοι, οι οποίοι για μία ακόμη φορά πληρώνουν την εγκληματική ανεπάρκεια των πολιτικών μας, αλλά και ελλείμματα που άλλοι δημιούργησαν, λεηλατώντας τον δημόσιο πλούτο και καταστρέφοντας την χώρα.

Οι ευθύνες του συνδικαλιστικού κινήματος είναι τεράστιες καθότι η διάσπαση του, κυρίως σε τριτοβάθμιο επίπεδο, ο εγκλωβισμός του σε παραταξιακές λογικές, αλλά και η κομματική του σε πολλές περιπτώσεις καθοδήγηση ,έχει απογοητεύσει τα μέγιστα εργαζομένους και συνταξιούχους, οι οποίοι έχουν γυρίσει τις πλάτες στις τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ηγεσίες, στέλνοντας το δικό τους μήνυμα. Ότι κάτι πρέπει να αλλάξει στην δομή, την λειτουργία και την νοοτροπία, έτσι ώστε να παύσουν να απέχουν από τις δραστηριότητες του κινήματος, κάτι το οποίο διευκολύνει ακόμη περισσότερο την κυβέρνηση στο έργο της.

Δεν είναι όμως η κατάλληλη χρονικά στιγμή για να προχωρήσουμε περισσότερο σε αυτού του είδους την ανάλυση. Το βέβαιο είναι, ότι ο κόσμος θα συνεχίζει να απαξιώνει και τα γεγονότα να ξεπερνούν τις συγκεκριμένες ηγεσίες, όσο εκείνες δεν κάνουν απολύτως

τίποτα για να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη του.

Ας επανέλθουμε, όμως, στα «κατορθώματα» της κυβέρνησης.

Η νέα φορολογική επιδρομή έγινε ήδη αισθητή σε όλους μας μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού. Ξεκίνησε με την μείωση του αφορολόγητου ορίου στα 8000 ευρώ, που εφαρμόστηκε από 1-7-2011, και είχε ως αποτέλεσμα αυξημένη παρακράτηση φόρου και συνεχίστηκε με την νέα παρακράτηση φόρου στις κύριες συντάξεις (Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων, δηλαδή πρώην ΛΑΦΚΑ), που εφαρμόστηκε από 01-08-2011.

Τις ημέρες αυτές γινόμαστε μάρτυρες δύο ακόμη φορομνηχτικών μέτρων, με την αποστολή του Εκκαθαριστικού Σημειώματος Εισφορών και Τέλους Επιτηδεύματος (το χαράτσι αυτό είναι ποσοστιαία ανάλογο του εισοδήματος του καθενός), και την αναγγελία στην Έκθεση Θεσσαλονίκης της έκτακτης εισφοράς ακινήτων.

Αισθητή είναι και η μείωση της επικουρικής σύνταξης, από 1-9-2011, με τον χαρακτηρισμό ειδική μηνιαία εισφορά για τους συνταξιούχους επικουρικής ασφάλισης, οι συντάξεις των οποίων είναι πάνω από 300 ευρώ. Και βεβαίως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι από 01-01-2012 θα αντιμετωπίσουμε την απειλή για νέα μείωση στην επικουρική σύνταξη, όπως αυτή έχει εξαγγελθεί στο νέο μνημόνιο, χωρίς όμως να έχει προσδιοριστεί προς το παρόν το ποσοστό μείωσης της. Πέραν αυτών υπάρχει και έκτακτη εισφορά συνταξιούχων, από 1-9-2011, που είναι κάτω των 60 ετών και έχουν συνταξιοδοτηθεί μέσω προγραμμάτων εθελούσιας εξόδου, των οποίων η σύνταξη τους ξεπερνά τα 1700 ευρώ. Υπάρχουν, όμως, και άλλα μέτρα τα οποία έμμεσα αδειάζουν την τσέπη μας και λίγο πολύ όλοι αντιλαμβανόμαστε στις καθημερινές μας συναλλαγές.

Και ,βεβαίως, η δημιουργία της νέας λίστας των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελματών(ΒΑΕ), η οποία θα καλύπτει από τώρα και στο εξής περίπου το 10% του εργατικού δυναμικού της χώρας, σίγουρα δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα μας, με δεδομένο ότι βρισκόμαστε σε αναμονή έκδοσης απόφασης του ΣΤΕ(Συμβουλίου της Επικρατείας),έπειτα από προσφυγή μέλους μας τον περασμένο Μάιο.

Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι οι απώλειες στις συντάξεις είναι τεράστιες. Μελέτη ,μάλιστα, του ΙΝΕ ΓΣΕΕ καταλήγει στο συμπέρασμα ότι θα μειωθούν μέχρι και 40% τα επόμενα χρόνια. Με το πρόσχημα της κρίσης η κυβέρνηση προχωρεί στα αντιλαϊκά σχέδια της, σβήνοντας από τον χάρτη κοινωνικά δικαιώματα δεκαετιών.

Οι εργαζόμενοι και συνταξιούχοι δεν αντέχουν άλλες θυσίες καθώς απειλείται πλέον η αξιοπρεπή διαβίωσή τους. Φτάνει πια η επίθεση στα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά μας δικαιώματα.

Είμαστε, πλέον, υποχρεωμένοι να πράξουμε τα αυτονόητα. Πέρα από τις φραστικές θεωρητικού τύπου διατυπώσεις «όχι άλλες απώλειες στις συντάξεις μας και στα εισοδήματά μας», «φτάνει πια η επίθεση στα ασφαλιστικά και κοινωνικά μας δικαιώματα», οφείλουμε να δώσουμε και το δυναμικό παρόν μας στους αγώνες, που θα οργανώσουν στην πορεία οι συνδικαλιστικοί ,αλλά και οι κοινωνικοί φορείς.

Μόνο έτσι μπορούμε να ελπίζουμε, ότι κάτι μπορεί να αλλάξει στην κυβερνητική πολιτική και να γίνει κατανοητό στους κυβερνώντες, ότι οι μισθωτοί και συνταξιούχοι δεν αντέχουν άλλες θυσίες, αλλά και δεν προτίθενται να ανεχθούν άλλα μέτρα στην πορεία. Οι δε τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ηγεσίες, οφείλουν να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να χαράξουν κόκκινη γραμμή, προτάσσοντας επιτέλους τα συμφέροντα των μισθωτών και συνταξιούχων όλης της χώρας, όπως ο θεσμικός τους ρόλος επιβάλλει.

Ίσως είναι και η τελευταία τους ευκαιρία να ξυπνήσουν επιτέλους, να ενεργοποιηθούν και να προχωρήσουμε όλοι μαζί σε άμεση ανασυγκρότηση και αναδιοργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος, με στόχο την άμεση σύγκρουση με την κοινωνικά ανάλγητη Κυβέρνηση μέχρι τέλους.